

дитѣ на Compagnie Générale Transatlantique сж си спечелили съвършено заслужено названието плавающи дворци, а пъкъ «La Touraine» е най-голѣмия, най-раскошния, но и най-скжпия отъ тѣзи параходи. Ние въобще бѣхме въ този моментъ въплътено нетърпѣние, а пъкъ извѣстието, че ще пжтуваме съ роскошния плавающъ дворецъ съвсемъ разстрои нервитѣ ни. Кой гледа Парижъ! Съмнало не съмнало, ние търчимъ къмъ гарата «St. Lazare», отъ гдѣто часа въ 9^{1/2} специалния тренъ на паракходното дружество ще ни отведе въ Хаврското пристанище. Цѣли два часа чакахме на гарата. Тренове дохождатъ заминуватъ, и всѣкой сигналъ като че изсвирваше въ сърцето ми. Половинъ часъ до тръгванието почнаха да капятъ единъ по единъ, а сетнѣ потекоха цѣли групи пжтници за Новия свѣтъ. Какви не щешъ нации и езици: Французи, Англичани, Нѣмци, Италянци, Испанци, Поляци, Руси, та и наша милость. Тукъ една група младички, хубавички калугерици-Полячки, отива въ Чикаго; тамъ тълпа мъже и жени се качатъ по широката каменна стълба и съ всевъзможни смѣшни и печални жестикуляции изчезватъ въ отдѣленията на гарата, безъ да се чуе единъ звукъ отъ тѣхъ: това сж роднинитѣ и приятелитѣ на една компания глухо-нѣми, които отиватъ да посетятъ изложението и да участвуватъ въ конгреса на глухо-нѣмитѣ. Каква пѣстрога въ пжтницитѣ по обществено положение! Разни барони и баронеси, съ по четворица valets и femmes de chambre, търговци-спекуланти, обикновени туристи, патели и сестрици, художници и занаятчии, които не Чикаго, а нуждата за кжсче хлѣбъ ги тласка отвѣдъ океана; ергени по професия, моми по професия и най-сетнѣ чиста проба парижки камелии, прѣдъ